

487575

1 SEPTEMBRIE 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.41.50

Înainte

18

Revista copiilor și a tineretului

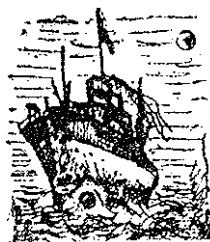
CUPRINSUL :

- MARCEL BRESLAȘU :**
Ariciul c'un picior sorăntit.
- ELENA OLTEANU :**
Nu mai stau..
- SELMA LAGERLÖF :**
Prințesa păcii.
- PIERRE LINEL :**
Peripeții în împărăția ieilor.
- N. TRANDAFIR :**
Pasărea.
- ERICH KÄSTNER :**
Emil și detectivii
— roman în desene —
- JOCURI, INDRUMĂRI
PRACTICE, HUMOR, ETC.
DESENE de VASILE BARBU**

Lei 500

Un avion american

vapoarele sunt aduse în porturi, după mai multe călătorii lungi pentru a li se curăța de pe învelișul exterior (carenă) planetele și micile organisme parazite care s'au depus pe el? Dar ne veți întreba: pentru ce este curățat învelișul?

Fiindcă aceste îngroșări ale carenei fac ca vasul să înainteze mai greu și din această cauză, consumul de păcură crește.

Unul dintre porturile renumite pentru curățirea vaselor de aceste depuneri este Calcutta. De curând, s'a recurs la un sistem care face ca învelișul exterior al vapoarelor să fie proteguit. Anume, s'a vopsit cu o culoare care ferește plăcile de oțel să se oxideze și care conține, în același timp, o soluție toxică.

Micile organisme parazite nu se mai pot fixa pe carenă, fiindcă odată ce fac încercarea, mor otrăvite.

Clamydosaurul este o șopărlă care face parte din familia Agamidae. Pe spatele are două rămășițe de aripi și când se află în fața unei pri-mejdii, cele două aripioare se împreună în jurul gâtului, formând un fel de

coleretă. Atunci, atunci, pentru a-și împăt-mânta dușmanul, Clamydosaurul își cascadează gura și tot chipul său capătă o înfățișare feroce. El trăiește în Australia și Noua-Guinée.

în Uniunea Sovietică se află o companie a căilor ferate pentru copii și tineret?

Să nu vă închipuiți însă că e vorba de-o rețea de căi ferate care face concurență căilor ferate pentru maturi, ci una destinată exclusiv celor mici și tineretului.

Ea are de-a scop să-i deprindă pe aceștia de-a lucra pe aceste mașini delicate.

În gară, care e o miniatură, tot personalul este alcătuit exclusiv din copii și tineret. Iar șefii de gară, mecanicii de pe locomotive și acarii sunt recrutați dintre adolescenți.

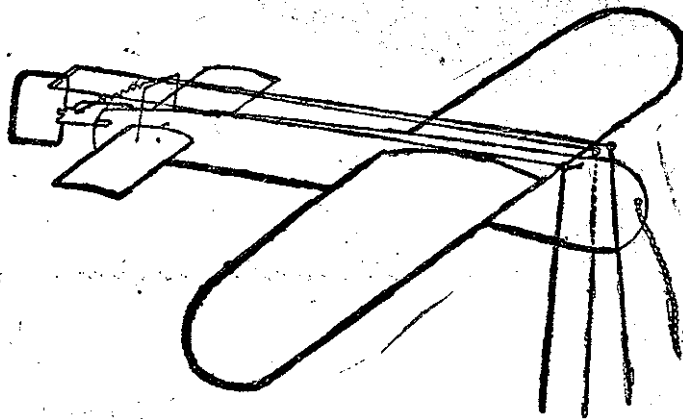
Cu aceste mijloace, este sigur că Uniunea Sovietică nu va duce lipsă de personal pentru căile ferate.

Dar care dintre voi n'ar voi să lucreze pe-o asemenea locomotivă, construită special după mărimea sa?

Avionul pe care-l vedeți mai sus, este un model de avion american. El vă oferă posibilitatea de a-l dirija, stând pe pământ, cu ajutorul a două sfiori (trei capete), pe care le vedeți atârând în fața

câteva zile pentru a vă deprinde să-l conduceți.

Tot secretul constă în a învăța să țineți cele două capete ale sfiorii de direcție și sfoara de adâncime.

avionului. Una din ele este sfoara de direcție, iar cealaltă este sfoara de adâncime. Nimic nu vă împiedică să dirijați de pe pământ acest mic avion construit de voi!

Cu ajutorul sfiorilor poate fi dirijat, ca și cum ar avea motor. Încercați!

Când veți pune sfiorile, așa cum se văd ele în figura de mai sus, nu veți avea nevoie decât de vreo

De ce este un avion american? Foarte simplu.

Fiindcă modelele de acest fel au fost întrebunțate de aviația Statelor-Unite pentru exercițiile de tir, făcute de aviatori împotriva avioanelor inamice.

Copii, hai încercați și faceți un avion ca cel de mai sus și distrați-vă puțin, când dispuneți de puțin timp liber.

TACKE APOSTOL, Caransebeș. — Pentru ca să faci o bună schiță umoristică se cere mult talent și o mare stăpânire a dialogului. Citește schițele lui I. L. Caragiale. Citește-le de câteva ori și reflectează la cele ce ți-am spus. Totuși, nu-ți pierde curajul! Mai trimite-ne.

NICOLAE ARGINTESCU, Craiova. Îți plac povestirile din junglă și ai vrea ca revista să conțină mai multe povestiri de acest gen. Nu uita însă că alți cititorii au poate alte preferințe, așa că... Noi ne străduim ca să publicăm în revistă un material care să întrunească gusturile majorității cititorilor.

Dacă alți cititori vor împărtăși dorința ta, vom vedea ce se va putea face. În orice caz, îți mulțumim pentru dragostea pe care o arăți revistei, recomandând-o prietenilor tăi.

Cititorii noștri ar putea să ia pildă dela tine!

ALCHIMISTUL, Iași. — Te ascuzi

sub un pseudonim care-ți vădește preocupările. Spui că ești nemulțumit de felul cum redactăm partea de știință popularizată. Ai dreptate. Nici noi nu suntem mulțumiți de felul cum s'a prezentat până acum și de aceea, până la o nouă reorganizare, am renunțat la partea de știință popularizată.

VIRGIL NEGOLIANU, Teocul. — Ai dreptate că dăm prea puțină atenție Sportului și Filateliei.

În privința rubricii de sport, te rugăm — și-i rugăm pe toți cititorii noștri, deopotrivă, să ne spună ce ăi interesa: îndrumări pentru exerciții de educație fizică, articole scurte din trecutul foot-ball-ului, tenisului, etc.; un comentariu asupra activității sportive dela noi și din străinătate; organizări de concursuri, în cadrul revistei, sau ce altceva?

În privința rubricii de filatelie, te putem informa să o va deține în curând Dir. Aurel Grozea, directorul revistei „Filatelia”.

ABONAMENTE: Trei luni 3000 Lei * Șase luni 6000 Lei * Un an 12.000 lei * Pentru școli și Cămine 24.000 Lei * Pentru Intreprinderi și Instituții 50.000 Lei anual * CONT CEC. 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 225.808/946

Nu mai stau...

de ELENA OLTEANU

De câteva săptămâni se semnase armistițiul. Sirena nu se mai auzea, ca un țipăt strident de alarmă. Camuflajul nu mai era atât de sever. Oamenii începuseră să se întorcă la vetrele lor și pe fețele încă îngrijorate, le flutura o nădejde nouă — în curând va fi pace.

Octombrie își îmbrăca mantaua ruginie, stropită de rubinul vinului din teacuri.

Din când în când, orașul răsună de cântece ostășești. Apropierea între soldatul român și cel sovietic, se făcea încetul cu încetul, mai ales că viile Saricii vărsau din belșug tămâiosul în paharele celor ce închegau începutul unei prietenii, în prag de viață nouă.

Pe străzile Tulcei, Armata Roșie trecea în iureș de tancuri și mașini spre frontul de vest.

Mai sus de Căteana Turcului, lângă Hanul Oituz, un grup de copii își așezau în coșuri marfa: sticlucțe cu parfum eftin, piepteni, oglinzi și alte mărunțișuri, sau ouă, plăcinte făcute în casă, scovergi și nalangăte.

Unele să lase încă o amintire celui ce în goană trecea printr'un oraș ca atâtea altele pe care le străbătuse; altele, să îndestuleze soldatul flămânzit și obosit de atâtea zile.

Mai sus de Catedrală, câte o casă dărâmată sau rezemată în stâlpi puternici ca s'o susțină, arăta că odinioară pe aci trecuse moartea.

Și te întreabai, oare atât de repede uită oamenii?

Aproape de capătul străzii Babadag, în locul unde se desprindea spre stânga, o străduță ca un drum de țară, care ducea spre cimitir, era pitită de după salcâmi, acoperită cu stuf, cu geamuri de o palmă, vopsite în albastru, casa văduvei Ioana Streășină. Ea nu uitase războiul. L-a așteptat pe Vasile în fiecare zi și nu-i venea a crede nici acum când citește actual care i-a adus vestea morții și tot mai nădăduște că l-o vedeă intrând pe poartă. Ingrijorat și vesel o strânge în brațe și o mângâie:

— Știu, a fost greu fără mine Ioană, ai răbdat de foame și frig — știu, dar lasă, e pace și nu măi plec.

Se bucura toată lumea, numai

Ioana Streășină se uita departe, ca să-l vadă, să-l simtă aproape, să se sfătuiască ce să facă cu baiatul care de acum e mare, și trebuie dat la o meserie ca să-și facă un căpătâi. Dar nu venea. Și astăzi se ducea iar singură, la deal, să scoată cartofii. Tot prinsă de gânduri, pe când încuia ușa, nici n'a avut timp să-l strige pe Licuță, să-l întrebe unde pleacă. Știa că-i flămând; de câteva zile de când văzuse că mălaiul e pe terminate, nu mai mâncău dimineața.

Copilul ieșise vesel pe poartă, svârbind în urmă țărâna care-l învăluia în val de praf și cobora în fugă nebună spre oraș. În centru își încetini mersul, pe margine de trotuar, unde atenția i-a fost atrasă de un lustrăgiu turc care se schimonosea și își trudea limba în gură, să se înțeleagă cu soldații ruși, pe când le lustruia cismele înalte.

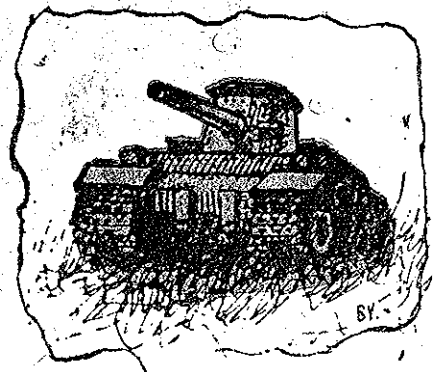
Tancurile se mișcau în mers greu pe strada prost pavată, producând un sgomot asurzitor. Baiatul se uita cu jind, la șanțurile care se învârteau cu atâtea repezițiuni, făcând legătura între roțile cu zimiți uriași.

„Cum aș pleca și eu... și deodată întorcând spatele, a luat-o în sus spre Hanul Oituz.

Din grupul cu ștrengari, care puneau la cale „afaceri mari” în fața cârciumii, s'a desprins unul, cu șorț albastru trecut pe după gât, și păr de cănepă încălțat.

— Hei, măi Lică, ce-i cu tine pe aici?

Cel strigat, a întors capul tuns chilug, și în ochii mici, albaștri, a tresărit bucuria revederii și a gândului bine venit.

— „Uite, mă, caut și eu ceva de lucru. Nu știi tu vr'o prăvălie pe unde aș putea intra?”

— „Ai căzut la tanc, vino cu mine!”

Băieții o porniră alături, spre brutăria lui Hrișca. Fuseseră colegi de școală. Și Andrei își amintea cu drag, cum Lică îi dădea ajutor, ori de câte ori era învins de bătașii Școalei nr. 2. Il iubea pe Lică și după ce rămăsese repetent în clasa III-a când tatăl său îl retrăsese și-l dase la ceainăria lui Sașa Egorov, unde lucra de aproape un an; se întâlneau din când în când pe malul lacului Zaghen, unde se întreceau la prins lipitori, pentru frizeria lui Nea Costică.

— „Chiar ieri mi-a spus patronul că are nevoie de un băiat care trebuie să servească. Numai cu mine care fac totul, nu poate priddi.

Și ștergându-și nasul cu mâneca dela cămașe, spuse mai încet, mai mult în taină:

— „Să vezi ce bacșișuri grase dau rușii.

— „Păi... tu știi rusește?”

— „Te învăț eu și pe tine.”

Dar... să nu crezi că pentru asta; asta nu-i interesează. Mama îmi spunea că de dorul copiilor lor, iubesc și ei copiii altora, dar eu cred că așa le e firea.

Tocmai când Andrei terminase aceste caracterizări, făcute cu un aer de om înțelept, s'au oprit la o ceainărie în fața căreia mesele stău una lângă alta, și ici colo, câte un lipovean își sorbea ceaiul în precusă din farfuriuara adâncă, din care scăpa câte un strop pe barba lui deasă și lungă.

Domnul Sașa s'a uitat încruntat la Andrei. Băiatul a înțeles pricina supărării și în grabă a căutat să se desvinovățească:

— „Am întârziat, că uite, am adus un băiat de care ați spus că aveți nevoie.

Patronul, s'a întors cercetător.

— „Ce-i cu tine, măi?”

— „Caut de lucru.

— „Da, a cui ești? Ai părinți?”

— Al Ioanei Streășină. Am nu-

(Continuare în pag. 8)

„SCUTURATURA”

O pagină din viața lui Mișca

de MAXIM GORKI

Într-o zi de sărbătoare, Mișca se afla într-un circ, la galerie, cu ochii ațintiți pe arenă și privea la un clown, care făcea tot felul de gumbuşlucuri, ca să placă marelui public.

Corpul paiatei, elastic, ușor și grațios, acoperit de faldurile satinului galben, se arunca în aer ca o minge, cădea pe nisipul arenei, se ridica iar în picioare și satisfăcut de el însuși, se inclina vesel, mulțumind mulțimii. Publicul, darnic, îl răsplătea cu râsete și cu zâmbete, făcând multă gălăgie.

Mii de fluturași aurii, cusuți pe mătasea costumului său, scânteiau în lumina reflectoarelor.

— Iac'asa! Și iar așa... spunea clownul, cu glasul său pițigăiat și mai făcea un salt. Copilul îl urmărea atent și plin de jocul măscăriciului, el imita, fără să-și dea seama, expresia celui din arenă. I-ar fi imitat și gesturile, dar cum ar fi putut să se miște, când era atât de înghesuit din toate părțile...

S'au anunțat numerele următoare: lupta între doi atleti, o splendidă călăreață și trei acrobați. Cel mai atractiv număr a fost apariția a trei artiști pe scenă, care erau cu toții mult mai mari decât el...

Spectacolul s'a sfârșit. Mulțimea, gălăgioasă, își făcea loc spre esire. Luminile se stingeau, una, câte una. Rămas singur, cu ochii pironiți pe arenă, copilul zări în domn mic, cu baston, bine îmbrăcat și cu o țigară în colțul gurii. Acest domn dădea diferite porunci oamenilor îmbrăcați în haine de catifea cu fireturi.

Ei drăcle! Dar domnul ăsta e

chiar clownul! De ce umblă acum ca orice boer? Vezi, dacă ar fi fost clown, el, Mișca, ar fi umblat și pe stradă, toată vremea, în costumul multicolor, care era atât de frumos. Mișca, ieși din circ, nemulțumit.

O stradă lungă, mărginită cu șiruri de felinare, îl ducea spre casă. Pe drum își amintea de acrobațiile clownului și sărea, din când, în când, mulțumit.

„Iac'asa! și iar așa”... Câteodată se întrista, gândindu-se cu neliniște la ziua de mâine.

Des-de-dimineață, îl va trezi gălăgia bucătăriei și, buimac încă de somn, va încălzi samovarul și-i va trezi, poftindu-i la cealu...

Apoi, va deretica atelierul, va bea și el un pahar de cealu rece, pentru ca apoi, în tăcere, să frece vopselele, cu o pătră. Din pricina asta, până la urmă, o să-l doară mâinile, umerii și spatele. La ora odihnei, va strânge dela masă și pitindu-se în vreun colț mai ferit, va adormi ca un pui de mătă. Poate că va curăți și scândurile, de nisip. Singura lui plă-

cere, pe care o aștepta întotdeauna eu nerăbdare, era atunci când îl trimeteau la cărcumă după rachiu, sau la tâmplar după scânduri pentru icoane.

Ajungând la casa neprimitoare a unei clădiri cu 2 caturi, Mișca apăsă pe clanță și văzând că nu se deschide, se hotărî să sară gardul, lucru pe care îl făcu îndată, cu multă îndemânare. Odată ajuns în curte, se strecură ca un hoț, ca să nu dea cu ochii de portar, dela care ar fi primit cu siguranță câteva palme.

Copilul șmecher, găsea cele mai ascunse colțuri ale curții, și din cauza aceasta, patronului îi mai trebuia mult timp, dimineață să-l găsească. De astădată Mișca se furișă într-un loc ferit, într-o gaură îngustă, între lemne și pivniță; se infundă în pale și, acoperindu-se cu o rogojină, începu să privească cerul. Sus luceau stelele. Își aminti de circ, mai spuse odată: „Iac'asa!” și se cufundă într-un somn greu.

Des-de-dimineață s'a trezit speriat. Visase că piciorul stâng fuge ca zămaticul, trăgându-i tot corpul după el. Deschise ochii.

— Impielțatule! îl muștră bucătăreasa. Iar te-ai ascuns, și-i trăgea de picior. Las'că te spun eu...

— Mătușa Pelaghia, zău că nu m'am ascuris! se ruga copilul. Să vezi, am venit târziu și era închis peste tot. Nicolae m'ar fi dojenit, și, atunci am sărit poarta, — îl explica încetșor copilul, privind atent la mâinile bucătăresei.

— Haide, mișcă! Pune samovarul, că e ora șase...

(Continuare în pag. 8)

Prințesa PĂCII

Iată cum s'au petrecut lucrurile, atunci când Margareta, Prințesa Păcii, care se ducea în Norvegia să se căsătorească cu regele Magnus Barfort, a ajuns la Storgardshyn, în Vestrogoția, aproape de Kungahalla.

Cele dintâi care-au zărit-o, de pe înălțimea unei coline, au fost două femei bătrâne, care culegeau mușchi, în pădure. Ele aruncară dintr'oa dată sarcinile și alergară să vestească în sat că ceva strălucitor și minunat călărea de departe pe cărările. Dar nimeni nu le dădu crezare. „Vai de ochii voștri slăbiți!” li se strigă. Ați văzut ceața bălților care juca împrejurul trunchiurilor ruginii ale piniilor?”

Îndată după bătrâne, sosi Rasmus, tânărul cărbunar. Ochii lui străluceau. Era așa de mădușit că abia putea să vorbească. Dar, cum îi veni suflarea la loc, începu să strige din răspuțeri: „Bucurați-vă! Sosește Prințesa! Am văzut prințesa cea frumoasă, trecând încetșor pe sub copaci: bucurați-vă!”

Cărbunarul Rasmus se oprise în piața triumfătoare a sătucului, la răspântia celor trei drumuri. Câțiva țărani vorbeau cu jumătate de glas despre războiul cu Norvegia care trebuia să izbuzească și când îl auziră pe Rasmus, crezură că băiatul își bătea joc de ei.

— Ursarule, îi strigară ei, amenințându-l cu pumnul; taci, dacă îți la viață! Nicio vorbă mai mult, derbedeule!

Dar Rasmus, cărbunarul, nu tăcea cu una cu două; și strigă, mai tare încă:

„Sosește Prințesa! Păsărelele tăcute ale pădurii de brad au salutat-o cu cântecele lor. Pe unde trecea, veverițele lunecau din vârful copacilor și rămăneau nemișcate pe creanga cea mai apropiată de pământ, cu coada înmănunchiată, cu ochii de jărătic; iar cocoșii sălbateci sburau din calea cu uruit de tunet”.

Când auzi acestea, Per, făurarul, se repezi la dânsul și-l apucă de ureche.

— Spui tu — șueră el printre dinți — spui că ai văzut Prințesa! Doamne, fie-ți milă de noi! Prințesa n'o să vie!

Cu toate că nimeni nu voia să-l creadă, zvonul se întinse totuși dela un capăt la celalt al satului nenorocit și sărac, ars de războaiele trecute

de SELMA LAGERLÖF

și care nu îndrăznise să se refacă de teama războaielor viitoare.

Dar, din toate pivnițele, bordeie-și scorburile, unde se adăpostiseră, ieșeau mereu oameni cu chipul slăbit de foame, cu trupul acoperit cu zdrențe, cari se apropiiau sfioși de Rasmus ca să asculte povestea.

Făurarul Per, văzând că numărul lor crește, strânse așa de tare urechea băiatului, că acesta gemu de durere; și, în același timp, încercă să-l câștige tăcerea prin vorbe bune:

— Nu trebuie să-ți răzi de niște sărmani țărani ca noi, cari locuim în acest ținut de graniță și îndurăm toate nenorocirile războaielor dintre regii Noroiei. Suntem niște mioare despărțite de turmă. Ne gonesc urșii și ne alungă în prăpastie. În fiecare zi, în fiecare clipă, moartea crudă ne stă în față și o privim în ochi.

Pe când vorbea făurarul, oamenii se grămădiseră din toate părțile.

Era printre ei și unul, Hallvard, care, convins că războiul avea să izbuzească din nou, trăsese în ajun pe drumul mare lada sa cu bani și chemase pe trecători să ia cât vor voi.

Mai erau locuitori, din Vestergarden care-și risipiseră toată averea în petreceri și așteptau acum moartea în mândria păcatelor lor. Și mai erau încă fermierii unei ferme mici, așezate tocmai sus, în capătul satului; aceștia dăduseră foc stogurilor și-și ucisuseră vitele ca să nu cadă nimic în mâinile Norvegienilor. Erau tăcuți

și potoliți, dar în ochi aveau luciri de nebunie și făurarul se temea de disperarea lor dacă li s'ar fi dat nădejdi de pace.

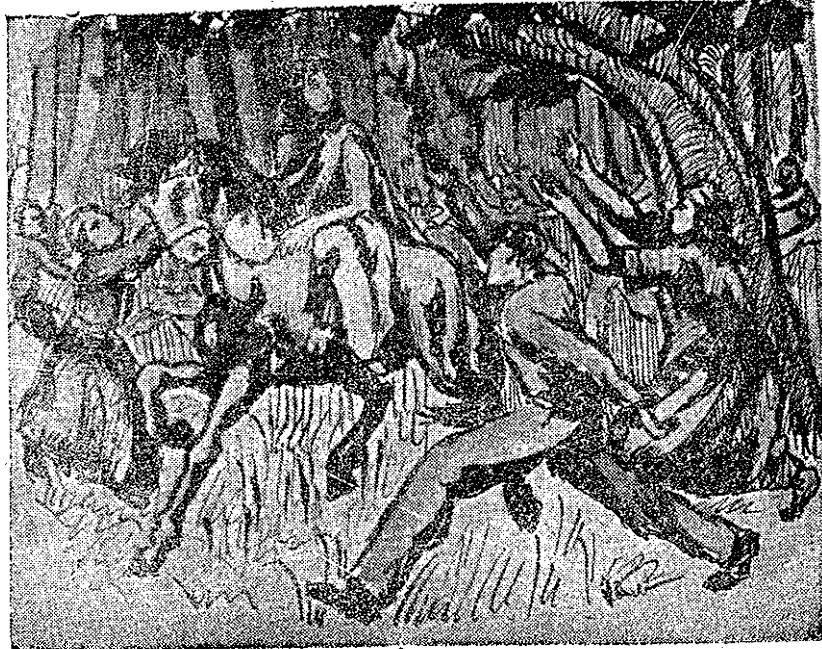
— Nu înțelegi că era Zâna Pădurii? repetă el tare, așa ca să fie auzit de toată lumea. Ea rădăcește colo sau, prin păduri, surăde și gungurește și cântă, vă privește dulce și vă orbește pe voi, cărbunarii. Știe că anul trecut regele Inge s'a întâlnit la Kungahalla cu regele Magnus al Norvegiei; știe că s'a hotărât să se consfințească pacea printr'oa căsătorie între fiica regelui Inge și regele Magnus. Și cum știe neasemeni că noi așteptăm pe Prințesa Păcii, ea o limită și ne otrăvește viața, îi place să ne înșele și să-și bată joc de noi, răutăcioasa Troll.

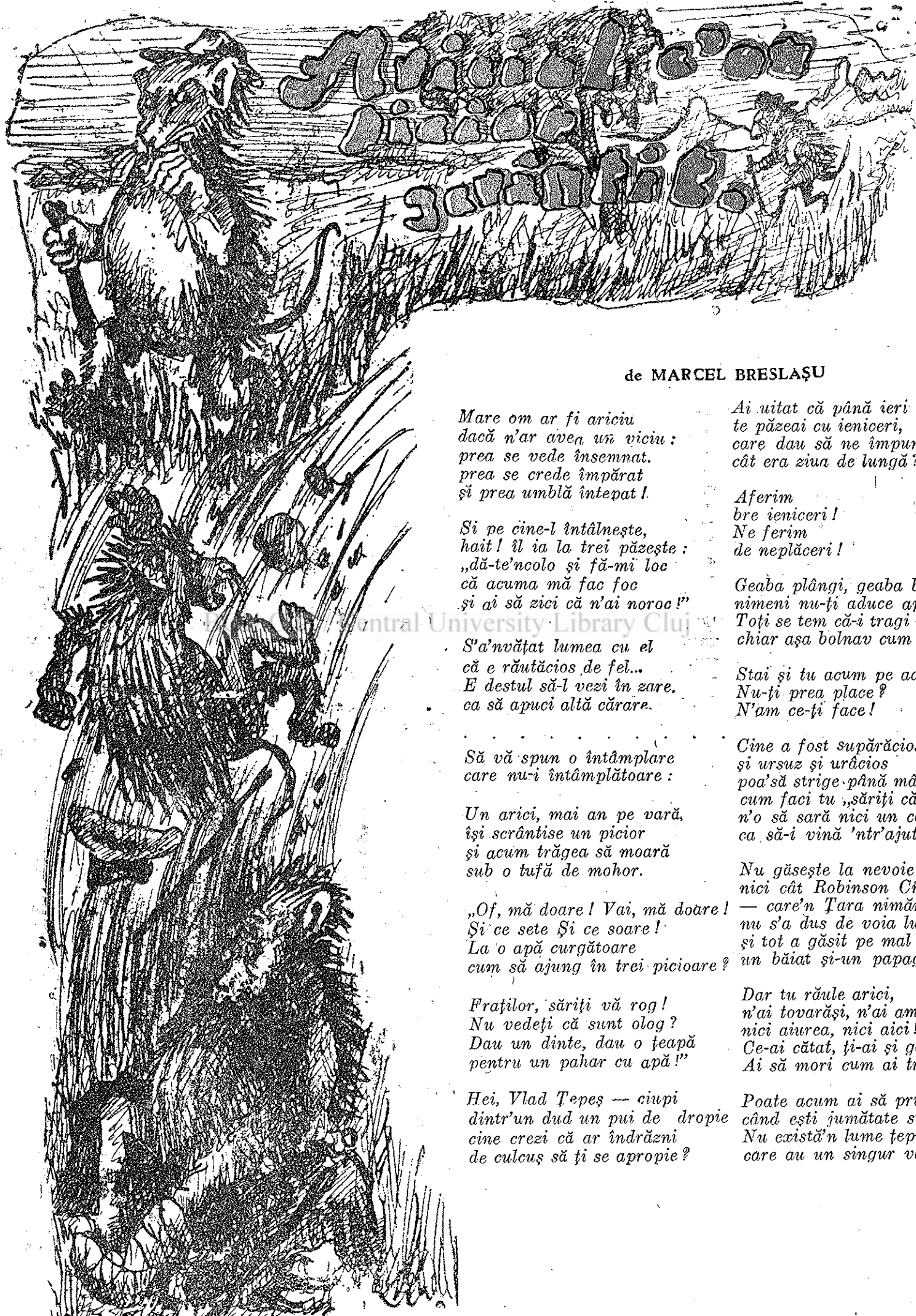
Cărbunarul Rasmus ascultă liniștit pe făurarul Per; și când acesta, încredințat că l'a convins, îi dădu drumul, el reîncepu și mai tare încă: „Sosește Prințesa! Am văzut Prințesa Păcii!” și ca să fie mai bine crezut, el vorbi despre coroana ei care părea o floare perlată de roua dimineții și de îmbrăcămintea: calului care strălucea ca ciupercile cele roșii.

Dar deodată, bătrâna Sigrîd Torsdötter își croi drum prin mulțime.

Ea își scutură bățul și strigă: „Cine spune că sosește Prințesa? Eu singură știu ce va veni, eu singură! Iarna întregă am stat singură în coliba mea privind fumul cuptorului. Și'n fiecare seară, fumul era plin de prevestiri.

(Urmare în nr. viitor)

de MARCEL BRESLAȘU

Mare om ar fi ariciu
dacă n'ar avea un viciu:
prea se vede însemnat,
prea se crede împărat
și prea umblă întepat!

Și pe cine-l întâlnește,
hait! îl ia la trei păzește:
„dă-te'ncolo și fă-mi loc
că acuma mă fac foc
și ai să zici că n'ai noroc!”

S'a'nvățat lumea cu el
că e răutăcios de fel...
E destul să-l vezi în zare,
ca să apuci altă cărare.

Să vă spun o întâmplare
care nu-i întâmplătoare:

Un arici, mai an pe vară,
își scrântise un picior
și acum trăgea să moară
sub o tufă de mohor.

„Of, mă doare! Vai, mă doare!
Și ce sete și ce soare!
La o apă curgătoare
cum să ajung în trei picioare?”

Fraților, săriți vă rog!
Nu vedeți că sunt olog?
Dau un dinte, dau o țeapă
pentru un pahar cu apă!”

Hei, Vlad Țepeș — ciupi
dintr'un dud un pui de dropie
cine crezi că ar îndrăzni
de culcuș să ți se apropie?

Ai uitat că până ieri
te păzeai cu ieniceri,
care dau să ne împungă
cât era ziua de lungă?

Aferim
bre ieniceri!
Ne ferim
de neplăceri!

Geaba plângi, geaba boc
nimeni nu-ți aduce apă.
Toți se tem că-i tragi în
chiar așa bolnav cum ești

Stai și tu acum pe ace!
Nu-ți prea place?
N'am ce-ți face!

Cine a fost supărăcios
și ursuz și urăcios
poa'să strige până mâine
cum faci tu „săriți că m
n'o să sară nici un câin
ca să-i vină 'ntr'ajutor

Nu găsește la nevoie
nici cât Robinson Crus
— care'n Țara nimănu
nu s'a dus de voia lui -
și tot a găsit pe mal
un băiat și-un papagal

Dar tu răule arici,
n'ai tovarăși, n'ai amici
nici aiurea, nici aici!
Ce-ai cătat, ți-ai și găsit
Ai să mori cum ai trăit

Poate acum ai să price
când ești jumătate stâr
Nu există'n lume țepi
care au un singur vârf

Lei sunt totuși cele mai sălbatice fiare.

Cu cât înaintau în „Impărăția leilor”, cu atât mai mult rămăneau mai mirați de faptul că lei, care mișunau aci în adevărate turme, nici nu luau în seamă, aproape, „camioneta sburătoare” și oamenii cari alcătuiau expediția. Andrei și Pierre nu mai pridideau să ia fotografii. În afară de lei, fotografiau găzele, girafe și leoparzi. Ba într'un rând, Andrei fotografie o bătaie între maimuțe. Eduard stătea toată ziua încrunțat, fiindcă nu-și putea arăta încemănarea de vânător. Zilele treceau goale și monotone, și deși camioneta străbătea în fiecare zi treizeci de kilometri, peisajul rămânea neschimbat.

Pierre socotea că albumul de fotografii era destul de voluminos și comunica și celorlalți membri ai expediției că a doua zi urmau să se înapoieze la Naiarobi.

Toți fură foarte veseli aflând această știre. Andrei strânse tabăra și cercetă fiecare piesă a motorului, fiindcă, așa după cum îi comunicase taică-său, urmau să facă popasuri foarte scurte, la distanțe foarte mari.

Bengo îl ajută cu foarte mare zel și dorea să se înfiteze în toate tainele complicate ale tehnicii. De multe ori, îndeplinea serviciul de ajutor de sofer și acum lucra de zor, împreună cu Andrei, la montarea unei roți.

Lucrau cam de o jumătate de oră, absorbiți de lucrul lor, când un urlet grozav defună în urechile lor, ca niște lovituri de tun. Cei doi prieteni ridicară ochii de la lucrul lor și rămăseră încrămpeșiți la vederea scenei ce se petrecea în fața ochilor. Un leu uriaș tocmăi se năpustise asupra unei gazele, pe care o doborăse cu două lovituri de coadă. Uria prelung, a victorie și-și rotea coada împrejur, satisfăcut că o răpusese. În privirea lui cei doi prieteni văzură atâta bestialitate, încât înghețară de spaimă.

Leul se învârti de câteva ori pe locul unde zăcea victima sa; o măsură din ochi și apoi, cu un urlet și mai grozav, tăbăra asupra gazelei nefus-flețite și o sfâșie cu ghiarele, înfingându-și cu lăcomie colții în carnea jupuită de piele.

(Urmare în nr. viitor)

Peripeții în IMPĂRĂȚIA LEILOR

Prelucrare după PIERRE LINEL

CAPITOLUL X

Un șarpe boa împiedcă să se ia o fotografie unică

Erau ceasurile douăsprezece înainte de amiază, când Pierre veni în goana mare la camionetă și-l rugă pe Eduard să-l ajute să aducă aparatul mare de filmat până în dreptul unei imens arbore ce păine, în dosul căruia se desfășura o scenă unică. O leoaică tânără își hrănea puilul, pe care-l alinta lingându-l cu dragoste pe frunte, pe ochi și pe burtă. Scena era atât de frumoasă și de ne mai văzută, încât înregistrată pe peliculă, ar fi meritat cu siguranță o avere...

Pierre își fixase distanța reglementară și tocmăi se pregătea să filmeze, când se trezi înșfăcat de un șarpe uriaș, care-l cuprinse picioarele, apoi coapsale, apoi pântecul, strângându-l parcă în niște chingi de oțel. Iar pe deasupra capului său cuprins de o sudoare rece, se agita, leșind dintre frunzele mari, un cap puhav, plin de solzi, în mijlocul căruia ardeau doi ochi hipnotici, și o gură plină de dinți, ca un dublu fierăstrău ucigaș.

Pierre nici nu apucă să scoată un singur strigăt, fiindcă înlemnise de spaimă. Dar Eduard auzise un foșnet ciudat prin preajma locului unde cusesese aparatul de filmat și când văzu ce scenă groaznică se petrece, nu ezită decât o singură clipă asupra a ceea ce avea de făcut. Cu un calm extraordinar și cu o mână sigură, el apăsă pe trăgaciul carabinei automate. Douăsprezece gloanțe plecară deodată spre același țintă și din capul șarpelui uriaș țâșni sângele stropind frunzele până în vârful pomului înalt de zece metri.

Culcându-l pe o brancată pe care Bengo și Andrei o aduseră de grabă din camionetă. Eduard ascuți un toporaș și vreo două pumnale, pregătindu-se să-l elibereze pe Pierre din cătușele sălbaticei târătoare.

Șarpele boa se înfășurase atât de strâns în jurul lui Pierre, încât, deși mort, Eduard reuși cu mare efort să îndepărteze stărvul ce se afla învârtit sdravăn în jurul picioarelor lui Pierre, tăind bucăți, bucăți din coada care încă mai mișca...

REZUMATUL CAP. TRECUTE
Trei exploratori pornesc în junglă, în căutarea „Impărăției leilor”.

Și pe când străbat jungla, se aude, din ce în ce mai deslușit, un sgomot misterios...

Andrei pornește singur, pentru a afla de unde vine sgomotul.

Bengo pleacă în căutarea lui Andrei și-l găsește închis de către sălbatoci într-o colibă apropiată de altarul jertfei.

Dar totul se lămurește și Andrei e scăpat. Exploratorii se îndreaptă spre țintă.

Și deodată vântul flutură coama leului în lumina aurie a soarelui. Era argintie și însorată. Suni îi primea cum se cuvine în împărăția sa și toți înțeleseseră cât de minunată fusese această scenă.

Și deodată să dădura mărăcinișurile la o parte și labe apăsate căleau înfundat, ca și când mi de războinici se apropiau de locul acela.

Presimțind primejdia, Bengo sări repede în camionetă, strigând și la ceilalți să se urce cât mai repede. Dar Andrei nu putea lăsa tabăra la voia întâmplării; el ajută lui taică-său și unchiului său să ridice corturile și să le așeze în camionetă, la locurile lor.

Și pe când încă mai lucrau, cei doi lei se afundară în mărăcinișuri, întorcând din când în când capul, cu niște priviri de animale lacome de o curiozitate copilărească.

Abia când fură toți în mașină și Pierre apăsă pe accelerator, se auziră prin preajmă acele sgomote înfunțate de labe, care-l înfricoșaseră atâta de tare pe Bengo.

Cei doi lei fugeau în urma camionetei, însoțiți de vreo șase pui, care scânceau, aruncându-se cu colții asupra roților.

Aplecat peste bolustradă, Andrei fotografiea din mers scena aceasta, care urma să facă senzație, peste un an în lumea științifică din Franța.

SCUTURATURA

(Continuare din pag. 4)

Bucuros că a scăpat doar cu atât, copilul plecă în bucătărie.

La bucătărie, Mișca povestea cu însuflețire programul dela circ imitându-l pe clown. Ziua aceasta se arăta a fi frumoasă. El repetă, și în atelier, același lucru: schimonosecele clownului, vocea lui pițigăiată, în sfârșit, tot ce-i rămăsese întipărit în minte. Meșteri, care erau toată vremea plătisiți și morocănoși, se distrau de astădată, cu voioșie. Spre seară îl și numiră „palața”. Mișca se auzea strigat din toate părțile:

- Palață, spală pensulele!
- Palață, adu vopsele!

Simțind că e eroul zilei, Mișca sărea prin atelier ca o veveriță, strâmbându-se în toate chipurile. În ziua aceea, n'a mai primit nici un ghiont. Seara, la sfârșitul lucrului, unul dintre meșteri, i-a încredințat scoana Sfântului Pantelimon, pentru ca s'o pună la fereastră. Tot strâmbându-se, Mișca mășgăli, din greșeală, vopseaua proaspătă de pe mâna Sf. Mucenic.

— Din greșeală! îngână, pătind Mișca.

— Mi-o făcuși, drace!... Acu, dă-o'ncoa'!

Și meșterul începu să-l croiască în toată regula. Il apucă de păr, îl ridică dela pământ cu mâna stângă, în timp ce eu cealaltă, îl plesnea sdrăvăn.

Chelfăneala asta se numește „scuturătură”. Ii smulgi nătarăului părul de pe cap și, de îndată i se umflă ceafa. Bietul Mișca gemea de durere și apucându-se de cap cu mâinile, se trânti la pământ.

— Mișca, ia mai fă un salt mortal... și încă unul, râdeau ceilalți.

Hohotele năsfârșite îl sfâșiau sufletul, mai tare decât durerea. Apoi l-au trimis la bucătărie să pregătească masa. În prag se întâlni cu patroana.

— Drace, de azi înainte să dormi unde îți se poruncește, auzi? Să nu te mai pitești, să nu te mai pitești!... Și după fiecare cuvânt, avu grija să-l tragă de ureche.

O oră mai târziu, strâns ghemotoc în culcuș, Mișca se străduia să-și sugrume durerea și amărăciunea. Luna lumina, prin fereastră, odaia și, chipurile se-

vere ale sfinților, pline de podoa-be. Culoarea hainelor și a podoa-belor strălucitoare, îi arăntea copilului de figurile vesele, sprintene și surăzătoare, pe care le văzuse ieri. De astădată el se gă-

sea în mijlocul arenei și sălta sprinten în mijlocul ei. Publicul îl răsplătea cu ropote de aplauze. O dulce adiere îl transporta undeva, sus, pentru ca mâine să se trezească din nou pe pământ, în urma unui ghiont sdrăvăn, primit între coaste...

Din volumul „Povești”
Ed. „Cartea Rusă”

NU MAI STAU...

(Continuare din pag. 3)

mai mamă, tata a murit în război. Domnul Sașa s'a încrunțat din nou și a tușit forțat, mai mult din gât, ca să nu se lase stăpănit de înduioșarea care-l năpădea.

— Bine, uite te angajez. Ai să măhuri prăvălia, ai să ștergi praful și din când în când ai să-i mai ajuți lui Andrei la servit.

Lică nu mai asculta de mult. Ochii lui ținteau dulapul, în care se vedea o pâine de casă, tare, neagră și crăpată, dar bine rumenită.

— Spune, acum vă e foame? Hai treceți să mâncați, și apoi să vă văd la treabă.

În vorba d-lui Sașa rătăcea câte un sunet prelung și câte o silabă pocită, dovadă că învățase târziu românește. Avea, în trupul de uriaș, în fața pocită, cu nasul cărn și buzele groase, blândetea omului de treabă.

Andrei a adus în față un ceainic cu apă fiartă, pe când patronul punea pâinea înaintea copiilor, spunându-le:

— Eu plec să-mi văd de treburi. Și suflecându-și mâncile dela cămașa de americană vârgată, se strecură în odaia din fund.

În realitate pleca ca să nu-și stingherească băieții și-i lăsa „să mănance după voia inimii” cum spunea d-lui.

Când s'a văzut Lică singur și-a tăiat o felie groasă, cât mai groasă de pâine... o înmuia în ceaiul deabia indulcit și o înghițea fără să mestece. Dacă l-ar fi privit mamă-sa, i-ar fi fost teamă să nu se înecă, și l-ar fi oprit ca pe timpul când îi aducea tată-său bunătați cari îi plăceau.

— Hoo! Licuță mamă, că bat Tătari la gura ta, nu alta.

A mai tăiat o felie de pâine și încă una... La urmă oftând a băut ultima picătură de ceai decolorată, amestecată cu frimituri de pâine.

— Ce bine că m'am săturat.

Domnul Sașa, tocmai atunci trecea să facă socoteală unui client grăbit.

— „Ei acum hai la treabă”

Lică și-a trecut mâna peste stomacul prea plin

— „Da... cât îmi dați?”

— „Păi ai să vezi la sfârșitul săptămânii, tu nu știi că și caii când se cumpără se încearcă la căruță”.

Și Sașa, hohoti cu toată figura lui roșie, dela părul din cap, până la gingiile care se vedeau când râdea.

Andrei terminase cu mâncarea de mult. Ștergea acum mesele, de pe care adunase farfuriile de ceai.

— „Hai, treci la mastelă, să spalăm vasele”.

Lică și-a mângâiat din nou în întregime stomacul prea plin, și cu paharul din care mănecase, a trecut în fața vasului de lemn cu două mânere numit prin partea locului, mastelă. A privit în apa puțin înegrită a lemnului. A dat drumul paharului, care a plutit o clipă și în gâlgăituri sgomotoase s'a umplut, ca să cadă la fund. Apoi, încă unul... și încă unul...

Afară începuse să bureze.

— „Andrei, tu cât crezi că-mi dă?”

— „De unde vrei să știu?”

— „Păi vezi, eu nu rămân”.

Ochii lui Andrei, l-au privit neîncrezători. Încă un pahar a căzut peste celelalte așteptând să fie spălate așa cum erau obișnuite.

Lică le-a privit în silă, era așa de sătul, simțea că se înăbușe în ceainărie. Ce plăcută trebuie să fi fost ploaia, care juca în picuri mărunți, chiar pe geamul din dreptul lui.

— „Andrei, eu mă duc... nu mai stau...”

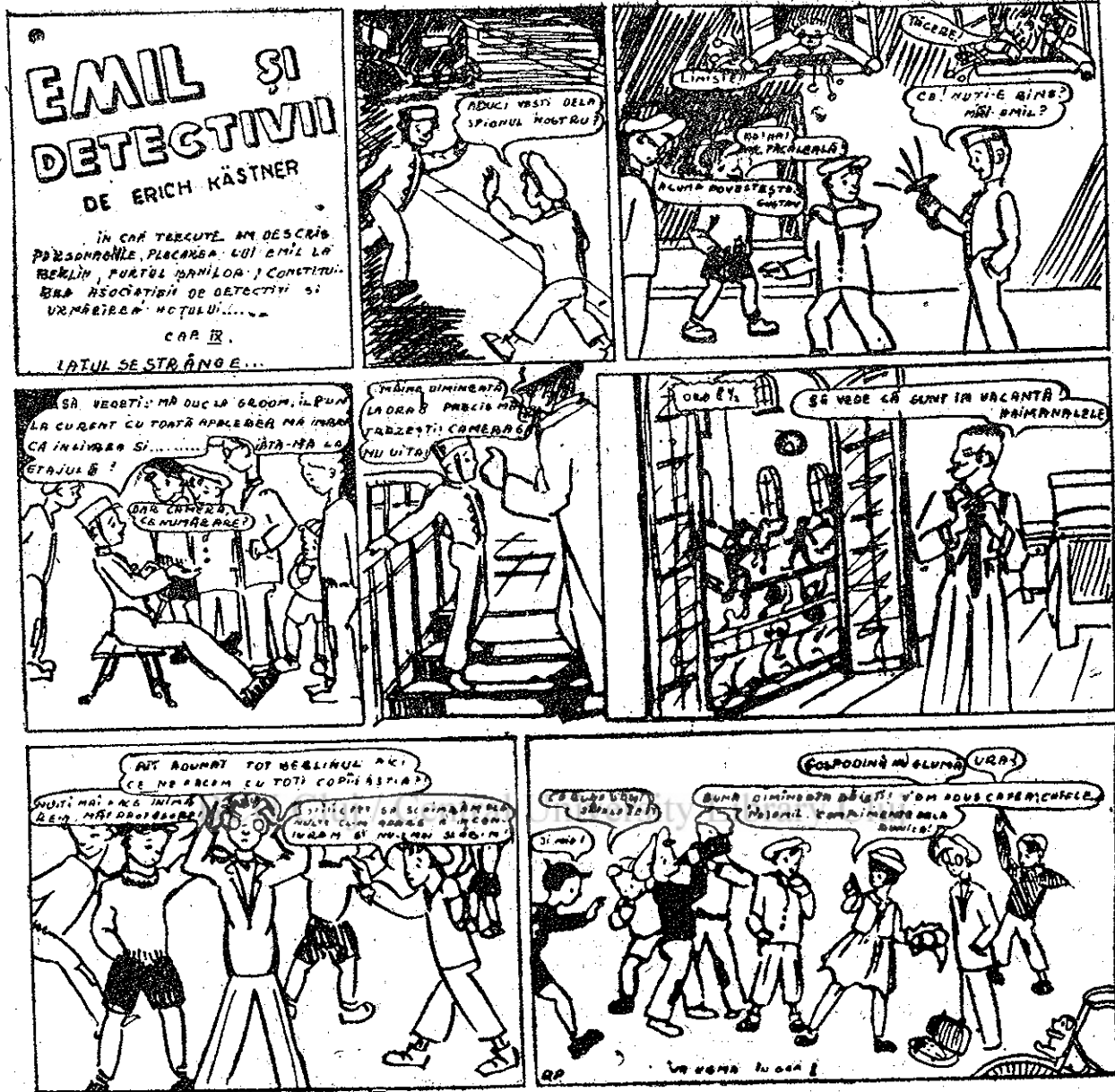
Băiatul a cătat să-l oprească.

— „Adineauri, spuneați că vrei să lucrezi, că-i greu și ți-e teamă de frig și ți-e foame.

— „Acum nu-mi mai este”.

Și cu o mână în buzunarul pantalonilor lălai, prinși peste umăr cu o singură patașcă, Lică a plecat fluierând, pe când Andrei din ușă, cu degetul în gură, îl privea uimit, cum sare pe strada proaspăt udată de ploaia rece a toamnei.

H U M O R

DUPĂ EXAMEN

Un cititor al revistei noastre ne povestește această anecdotă... telegrafică:

Tânărul Borcescu, care nu se pregătise pentru corigența din Septembrie și care căzu la examen, telegრაfiză fratelui său:

„Căzut la examen, pregătește-l pe tata!” La care fratele îi răspunde: „L-am prevenit pe tata; pregătește-te tu!”

POLIGLOT

— Cine vorbește toate limbile fără să fi învățat nici una?

— ???

— Poștul de T. F. F.

UN RĂSPUNS

— Ia spune, Toto, nu-i așa că dacă vei găsi o sută de mii de lei nu i-ai

ține mult timp la tine și Lai căuta pe păgubaș să i le dai?

— Da, tată!

— Și ce ai face mai întâi?

— M-aș duce mai întâi să-mi cumpăr o minge!

GREȘELILE

Mama lui Georgică, corijând compunerea la română, îl întreabă, după ce isprăvi de citit:

— De ce scrii atât de mărunț, Georgică?

Georgică răspunde:

— Ca să nu se vadă greșelile, mamă.

LA ȘCOALA

— Știi voi, copii, întreabă profesorul de geografie, care este locul cel mai înalt de pe suprafața pământului?

— Locul cel mai înalt, răspunde Georgescu Mitică, este dealul de unde poroșc eu cu săniuța și ajung până în fața casei noastre.

INTREBARE:

— Ce deosebire este între un caporal și un vagon-restaurant? Întrebă elevul Petrescu Nicolae care vrea să fie militar într-un regiment de căi ferate.

ARE UN FRATE

Costel are de eri seara un frate.

— Cum îl cheamă? îl întreabă un prieten.

— Nu știu, răspunde Costel. A fost adus abia eri și nu înțeleg încă bine ce spune.

FRATE SAU SORĂ ?

— Spune, Petrică, ai vrea să ai o soră sau un frate?

— Eu aș vrea, dacă nu se supără mama... un tren electric!

Premiul lui Mihai

Era în 10 Iunie: ultima zi de școală. Timpul era minunat.

Intr-o clasă a școlii nr. 4 de băieți se găsea adunată o mare mulțime: rudele și cunoștii elevilor școlii, care au venit să vadă serbarea de sfârșit de an și împărțirea premiilor.

Până la începerea serbării, toată această lume discuta, fiecare părinte laudându-și fiul, dar imediat ce cortina s'a ridicat, s'a făcut liniște.

După imnul regal, coruri, poezii și o mică piesă de teatru, serbarea s'a încheiat cu „Imnul Tinereții”.

Urmează împărțirea premiilor. Fierberea începe, mai ales între elevii nerăbdători de a-și vedea răsplata muncii și sârguinții lor de un an.

Numai Negrescu Mihai din clasa IV, stă singuratic, gândindu-se la bunica sa bolnavă, care fiind săracă, nu-și putea cumpăra doctoriile necesare.

Începu distribuția premiilor. Atât micii premianți, cât și părinții lor, nu mai puteau de bucurie. Pe capul multor copii era așezată o cunună, făcută din cele mai frumoase flori, iar mâinele le erau pline de cărți.

Elevii clasei a IV-a își țineau respirația. D. director continuă împărțirea premiilor. Premiul I cu cunună, elevul Negrescu Mihai, media 9,66.

Mihai a tresărit, gândul lui fiind tot la bunica bolnavă. Totuși această răsplată bine meritată îi alungă pentru puțin timp norii de tristețe. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, el se ridică pe scenă și ia premiul: 5 cărți și 20.000 lei, dați de un binefăcător.

Premiul era bine meritat, căci cu toate lipsurile materiale, în care se sbătea, a avut timp să învețe, când ceilalți copii dormeau.

Nici nu a mai avut răbdarea și curiozitatea să mai stea să vadă și ceilalți premianți. Într'un suflăt a plecat la o farmacie unde cu 20.000 lei a luat cele necesare însănătoșirii bunicii.

Pe când se îndrepta grăbit spre casă, văzu un copil care se uita

cu jind la niște covrigi. Făcându-i-se milă de el, îi luă de 100 lei covrigi. Apoi văzu un copil care plângea. „De ce plângi?” l'a întrebat Mihai.

Cu lacrimi în ochi, copilul cam de vre-o 8—9 ani, l'a lămurit, zicându-i, că e un băiat sărac, care a strâns cu chiu cu vai suma de 500 lei, necesară cumpărării revistei „Înainte”, revistă ce este așa de frumoasă.

Și acestuia îi dădu 1000 lei, cu restul de 500 să-și cumpere ce vrea.

Trecând pe lângă o florărie, cu restul de bani cumpără un buchet de flori. Știa că împodobi-

rea casei va face mare bucurie bunicii sale suferinde.

Astfel ajunse acasă. Deschise ușa și intră în camera bunicii, tiptil, punându-i mâna la ochi, în timp ce cu cealaltă puse pachetul cu doctorii și florile pe măsură.

Cu glas tremurător, el o întrebă: „Ghici ce premiu am luat?” Bunica mu ghici. El luă mâna de la ochi și arătă cu mândrie copilărească rodul muncii sale.

După ce bunica l-a felicitat și l-a sărutat, l'a întrebat nedumerită ce și-a luat pentru el.

— Pentru mine zise Mihai, n'am luat nimic, dar sunt bucuros că am făcut câteva fapte bune și că acum te vei însănătoși.

R. DUDA BĂRLAD

Lasărea

Întâmplarea asta m'a cutremurat peste măsură.

Voiam s'o povestesc fratelui meu, care nu crede niciodată întâmplările mele vânătoarești, fiindcă are el în cartea lui de cetire o bucată, unde vânătorii sunt luați în răs, ca fiind niște pierde-vară și niște mincinoși.

Dar eu o voi povesti aici pentru alți colegi, mai puțin îndărătnici și mai curioși să afle isprăvi și întâmplări mărunte din viața unui îndrăgostit, ca mine, de zvonul pădurii, de poenle presărate cu flori și de vietățile care umblă și ziua și noaptea în căutarea hranei.

Mă întorceam într-o zi dela vânătoare.

Tocmai când am cotit pe poteca care ducea afară din pădure, Cezar, câinele meu de vânătoare, care a-lunga înceteni pasul, parcă ar fi simțit că în apropiere se află vânatul.

Aruncai ochii mai departe, pe potecă și văzui un pui de pasăre, moțat, cu marginile guri galbene. Căzuse din cuib și stătea acum nemîșcat, cu aripile lui mici, desfăcute, privind, disperat, cu ochii speriați, la câinele care se apropia.

Câinele pășia încet.

Mai trebuia să facă numai câțiva

pași și i-ar fi atins creștetul cu botul. Dar, în clipa aceea, o pasăre mare, cu pieptul negru, căzu de sus, ca o piatră, între câine și puiul speriat și, zbârlit, ca un cocș mănios, țipă și se aruncă ca ieșită din minți spre gura deschisă a câinelui meu de vânătoare.

Ea se aruncase să salveze puiul. Trupul ei se zvârcolea de groază, glasul răgușit părea sălbatec. Ea se jertfea pentru ca puiul să rămână în viață.

Trebue să i se fi părut că butul câinelui, care se apropia ca o gură de tun, e ceva uriaș și grozav, care putea să-i frângă oasele cât al clipi din ochi.

Nu putuse să stea sus, pe creanță, între frunze.

O putere uriașă o aruncase de acolo și acum era în fața câinelui, la câțiva pași de moarte.

Dar câinele se opri, deodată, nehotărât.

Voa parcă să dea înapoi. Simți și el această putere care birue, atotputernicul dor de a trăi.

Învăluit și eu de aceeași putere, care începu parcă să-mi umble mai repede prin sânge, îl strigai pe Cezar și ne îndepărtarăm.

NICOLAE TRANDAFIR
Craiova

redactate de N. FOCȘA

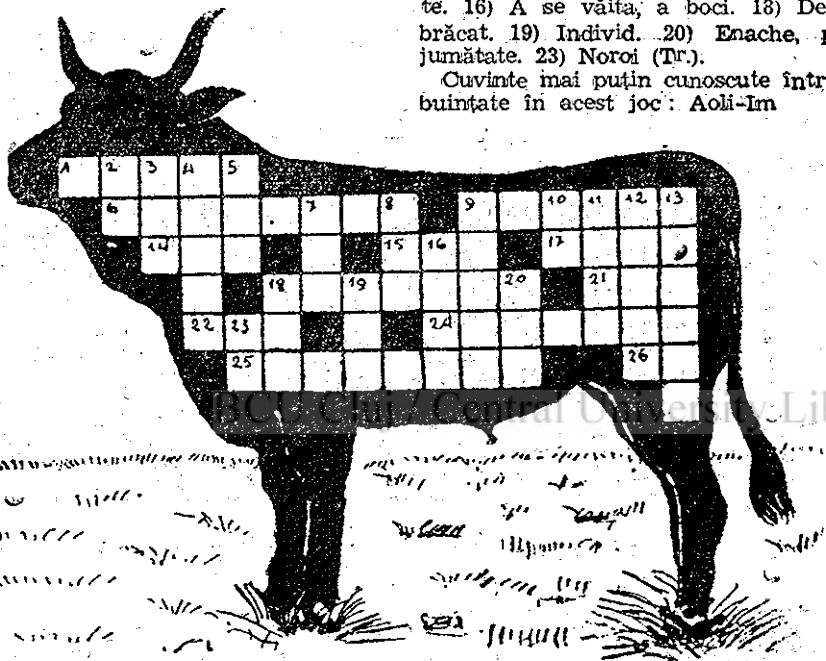
1) BOUL

ORIZONTAL: 1) Unii spun că e verb penru că mișcă! (Oare și boul). 6) Convingere adâncă (pl.). 9) Sunt ajutați mult în munca lor de către boi. 14) In acest moment. 15) Paradis. 17) Bou sfânt la vechii egipteni. 18)... Alexandrescu, autorul fabulei „Boul și vițelul”. 21) Acesta (pop.). 22) Lo-

calitate spaniolă pe care o găsești într'un brios. 24) Fabrică de lână. 25) Băltoacă. 26) Pentru (prescurtat).

VERTICAL: 2) Rima lui „Cioc-boc”. 3) A brăzda pământul cu ajutorul boilor. 4) Pădure de carton, la teatru. 5) Cară aici. 7) Aduce ploaia. 8) O „sterg” fără „liniște”. 9) Asupritor. 10) Soarele vechilor Egipteni 11) Se ivesc. 12) Pe plajă. 13) Inteligente. 16) A se vâlta, a boci. 18) Desbrăcat. 19) Individ. 20) Enache, pe jumătate. 23) Noroi (Tr.).

Cuvinte mai puțin cunoscute întrebuințate în acest joc: Aoli-Im

2) Mură'n gură (Șaradă)

Partea ntâia nu prea scapă
E bătută pentru iapă
Partea doua e, pe mare,
Adăpost pentru vapoare
Ambele de le unești
Ce-ai în față, tu găsești!

3) CARTE DE VIZITĂ MAGICĂ

MIRCEA T. CON

Ce meserie are acest domn?

4) Cimântură

O găsești în pom,
Inșă nu și'n iarbă
Toto are două,
Irinel nici una
Uite-o că-i în ochi,
Inșă nu și'n barbă
Fiindc'o are proasta
Dar nu și nebuna!

6) JOC IN TRIUNGHI

- 1) * * * * *
- 2) * * * * *
- 3) * * * * *
- 4) * * * * *
- 5) * * * *
- 6) * * *
- 7) * *
- 8) *

ORIZONTAL:

- 1) Căldura din vara aceasta.
- 2) Unul din compartimentele unei echipe de foot-ball.
- 3) Urias (fig.).
- 4) Scoți din fire
- 5) A se întări, vorbind mai ales de oțel.
- 6) Strigăt de victorie.
- 7) Pronume personal.
- 8) Triunghi vocalic...

3) COPERȚA MAGICĂ

(1,6 : 3,9)

DINU I. PORI

lui Petrică

Cartea aceasta nu o veți găsi în nici o librărie. Dacă însă amestecați literele ce o compun, obțineți numele unui scriitor și o carte de amintiri publicată de dânsul. (Cifrele din paranteză arată câte litere are fiecare cuvânt din numele autorului și din titlul cărții).

2) ANAGRAMĂ

Taxă — Parte a piciorului — Casă mare (fig.).

UN JOC:

Mingea lup

Joc de echipe. Fiecare echipă poate să aibă 6—12 jucători.

Desenați un cerc de 6—8 m.

Una din echipe intră în cerc în formație prin flanc câte unul, fiindu-se de mijloc.

Primul jucător se numește păstor, ceilalți oi și ultimul miel.

Cealaltă echipă stă în jurul cercului și caută să lovească cu mingea ce reprezintă „lupul” pe miel.

Mingea se aruncă cât mai repede delă un jucător la altul, iar păstorul apără pe miel deplasând întreaga coloană astfel ca să nu se rupă (punct rău).

Când mielul este lovit, contează punct rău și păstorul devine miel, iar următorul din capul coloanei, devine păstor.

Jocul continuă astfel un timp stabilit dela început, 5—10 minute, notându-se punctele rele ale echipei din cerc.

După ce a trecut timpul stabilit, echipele își schimbă locurile.

Câștigă echipa care a avut mai puține puncte rele (mai puțini miei loviți).

Căpitanul Pierde Vară

Își pierde corabia..!

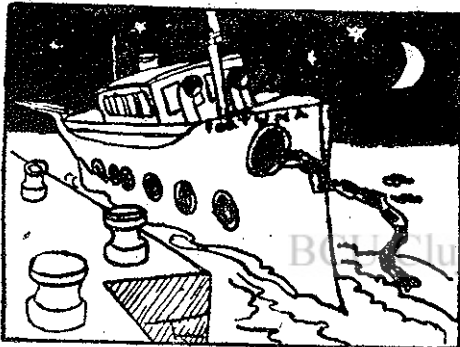
Căpitanul Pierde-Vară stă pe punte, împreună cu Negriță. Au ajuns

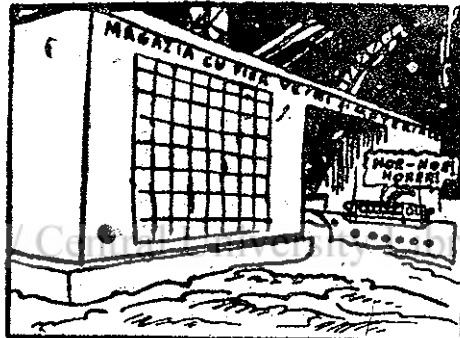
într'un port plin de verdeță. Ehei, să te pui pe trai bun, de-acum! Li-e

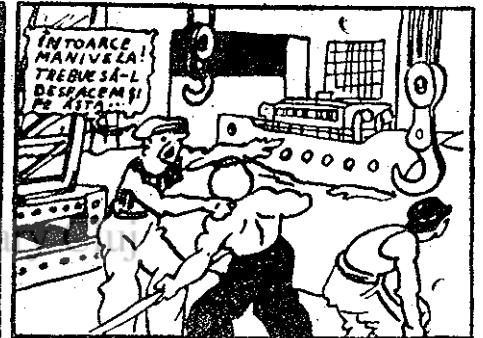
un somn grozav, la toți. Nu trece mult și se duc la culcare. Dar ce să

vezi: s'a rupt lanțul dela ancoră și vaporul a pornit singur în spre mări.

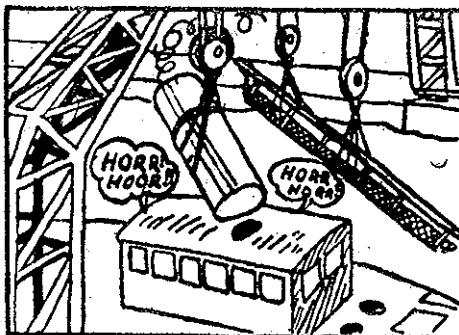
gazia unde se desfac în bucăți vapoarele vechi. Văzând vaporul, lucră-

torii încep să se pună pe muncă. Macaralele scârțâie și cleștii desfac pie-

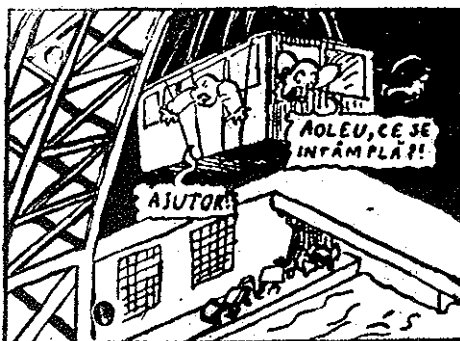
sele, bucată cu bucată. Matelofii noștri dorm atât de adânc, încât n'aud

nimic. Când se trezese din somn, se văd ridicați în aer, cu cabină cu tot.

Aoleu, ce-o să îi se întâmple? Mai nimic. Vor ajunge cu bine pe cheiu,

iar șeful depozitului de materiale vechi îl va despăgubi pe Căpitanul

Pierde-Vară cu 100 de dolari. Dar corabia? Corabia va fi pierdută, a-

runcată la fier vechi.